

ANETTE LARSSON

Hur länge orkar vi hänga med i livets spel?

ANETTE LARSSON

**Hur länge
orkar vi
hänga med
i livets spel?**

Förlagshuset Siljans Måsar
www.siljansmasar.com

ISBN 978-91-88097-41-5

© Anette Larsson

Materialiet i denna bok är skyddat enligt upphovsrättslagen.

Omslagsfoto: Matron Images

Grafisk form: Lilla blå tornet
www.lillablatornet.se

Tryck: ScandBook AB, Falun 2016
www.scandbook.se

*Livet består av nyanser och historier,
lika många som det finns Jordevarer.*

Det här är en,

*en omfamning av något större
– mitt inre –*

Tankar kring kärlek

Är kärlek

att charma och manipulera?
att styra, äga och kontrollera?
att ignorera och spela dum?
att trycka ner när ingen är nära och överdriva när andra ser?
att skjuta ifrån och testa gränser?
att klappa med ena handen och slå med den andra?
att spela för den egna viljan och inte mötas på halva vägen?
att hota och ställa ultimatum?
att göra som man behagar men ändå förvänta sig att bli sedd,
hörd, älskad och bekräftad?

Är kärlek

att finnas till hands och lyfta varandra?
att säga sitt hjärtas mening men också lyssna och förstå?
att lita på varandra?
att dela glädje och skratt men också tårar och sorg?
att möta och att mötas?
att se varandra?
att vara varandras bästa vänner?
att vara sann och visa hänsyn?
att gå vägen tillsammans och mot gemensamma mål?
att ha kul ihop?

Är människan en Jordevarelse

som ständigt påbörjar nya resor?
som kan förverkliga drömmar på egen hand?
som inte lurar någon i måendet, förutom sig själv?
som sneglar på andra och kopierar hellre än att hitta sig själv?
som har tillgång till glädje och välmående, någonstans?
som kan visa mer vördnad då livet är en skänk och jordens
resurser är till låns?
som kan vara mer ödmjuk då sinnena är en gåva liksom den
boning som tilldelats?
som har en ovärderlig fallenhet för kärlek och nära vänskap?
som har förmågan att kunna prata men inte nödvändigtvis
kommunicera?

Fler tankar kring kärlek

Att vara bitter gagnar ingen.
Att ge igen främjar inte.
Att må bra i sig själv skapar välmående också i andra.
Relationer skapas varje sekund, genom tanke, ord och handling.
Relationer formas varje dag, med människor och djur, i händelser
och unika situationer.
Relationer är något att vårda om vi själva och andra ska må bra.
Kärlek ska inte göra ont.
Kärlek kommer från hjärtat, inte från egot.
Kärlek och sanning är, och kommer förhoppningsvis att fortsätta
vara, det ultimata teamet!

Inledning

Denna bok började som terapi för att komma ur den tunnel min familj och mina vänner trodde mer på att jag skulle klara mig ur, än vad jag själv gjorde. Under resans gång förändrades sikten, vilket gav möjlighet till eftertanke och insikt. Vad var det som skedde i och runt omkring mig? Vad sker när jag börjar resa mig? Jag har här blandat mitt liv med andras, mixat och spetsat karaktärer tillsammans med fantasi och mitt sätt att se. Namnen det skrivs om i boken relaterar inte till någon speciell person utanför mig själv, men de har hjälpt mig att göra ett bokslut. Jag tackar helhjärtat för det som har varit när jag nu går in i andra halvlek av mitt liv.

Historien är en skildring av vad som kan hända under en människas vandring på jorden och av den skola vi alla går som kallas livet – den kanske allra tuffaste när det kommer till att förstå vad det innebär att vara människa och att möta det vi har förprogrammerat i oss från generationer tillbaka, kanske ända från urminnes tider.

Min personliga övertygelse är att kroppen sträcker sig långt bortom mitt medvetande och att mitt inre försöker kommunicera med mig på ett språk som evolutionen suddat ut. Jag tror starkt på cellminnet, att det påverkar mig på många sätt, och även om jag inte skänker en tanke kring hur och varför, tror jag att jag behöver lära mig att lyssna mer inåt. Min filosofi är att jag inte kan förändra det som har hänt, bara hur jag ser på det som har varit, därmed har känslan i mig möjlighet att förändras och ge mig en chans att gå vidare på ett annat sätt, om jag vill.

*Olika resor vi gör, tar olika lång tid.
Vi tror att vi är ensamma på vår väg.
Det är vi inte.*

Mayinne

"Det finns ingen som tycker så illa om mig som du", väser han kallt med ögon hårda som granit. "Av alla är du den enda som får mig att känna mig som ett rövhål", försöker han desperat och värtaligt förmedla, för att än en gång få tillgång till den lilla energi hon har kvar efter deras nästan femton år tillsammans. I sin medelålderskris har han precis anklagat henne för att ha förstört helgen med kompisarna. "Har du en aning om hur dåligt jag mådde när du ifrågasatte varför jag inte hörde av mig så som jag självklart lovade att jag skulle göra? Glömmer inte du någon gång, kanske?" Möjligen är det inte en kris, utan bara sådan han är? Det hälsovådliga i honom gör dem båda illa och han jagar sin dos av motgift för att må bra.

Universum uppfattar ett djungelvrål, men också ett förtvivlat rop på hjälp om att hon inte orkar vara kvar på jorden. Hon vill hem. Vad är meningen med att mata sig med lögn för att hålla huvudet ovanför en osynlig vattenyta och motsträvt undvika att ögonen sluter sig för att på inga villkor öppnas igen? Vad är meningen med att köra över sig själv till förmån för att andra ska må bra i sin ruttna vilja? Kvinnan är smittad och tvivlar på sig själv, sin verklighet, och missar att det är mannen som får henne att känna så för att kamouflera sig själv, men också för att kontrollera det han nätt och jämnt kan hantera. Sin egen självkänsla och det tunga bagage han tvingas bära innan han stannar upp och tittar på det. Hon vacklar i vem hon är och det är hans mål för att själv vara fri.

Mayinne hör tankar från jorden, frustration å ena sidan och ett förlorat hopp å den andra, men vill inte kännas vid det. Hon har varit där för länge för att vilja gå in i det igen. Hon har funnit sin trygghet där hon går i Regnbågslandet och samtalar med Benjamin, hennes andlige guide och vägledare från dimensioner vida omkring. Hon har ingen brådska. Hon vandrar lugnt med honom vid sin sida i en värld där alla regnbågens färger reflekteras i ett hav av prismor. Himlen skänker blå toner och friskt syre till

lungorna men också nyanser av klarsynthet till huvudet. Fötterna vandrar lätt som om de svävar ovanför marken med guld- och silverstänk som visar vägen. Gräset är så frodigt grönt att hjärtat ler och solen är lika magisk i sitt varma sken som månen är en stjärnklar natt i sitt sätt att fascinera. Ögon glittrar likt jordens oceaner en strålände sommardag och hennes lätt gyllenbruna hud tar tacksamt emot vindens något svalare fläktar. Kärlek flyter i ådrorna hos varje skapelse i detta land och visar sig som nyanser av resterande färger i regnbågens bedårande spektra. Mayinne önskar att hon fick stanna här men vet att så inte är planen. Kroppen spjärnar emot vid tanken på att hon måste tillbaka till den plats där hennes själ och hjärta gråter blod och egon gottar sig i en förlorad tro på mänskligheten. Ändå strålar hon likt en älva vart hon går och de som triggas av hennes skönhet och inre styrka försöker alltjämt trycka ner henne, men också höja henne inför andra för att bibehålla sin egen värdighet. På jorden gör man så och bara egot vet hur att spela. Hjärtat vet också hur spelet fungerar, men böjer sig i sin ödmjukhet. Kanske är galenskap en skildring av detta uppträdande?

Benjamin har varit levande sedan tidernas begynnelse och även innan dess, han bär vishet i ådrorna och klokskap i tanken. Hjärtat består av kärlek och i det överräcker han ett sista uppdrag till Mayinne, som tar emot en rulle av pergament medan hon tryggt lyssnar till hans djupa stämman. Det hon ska göra är att fortsätta fånga upp och reflektera över möten som sker, även om de gör ont. Hennes högkänsliga varelse kvalificerar sig att trovärdigt rapportera om vad hennes fem fysiska sinnen är med om, vilket hon önskar att någon annan kunde göra. Benjamin vet att hon klarar det, annars hade han inte valt henne. Hon har gått genom bedrävelser förut och är rustad som en krigare. Hon har ett hjärta av guld, tankar i silver och logik på ett högre plan.

Osanningar bryter ner och psyket tar stryk när hon inte står för det hon säger. Hon är strukturerad som få men tvingas gå på lina och balansera ljus mot mörker i sin vandring på jorden. I drömmarnas värld lämnar hon rapport om möten med människor och ger universum unika bilder av hennes sätt att se. När tiden är inne möter hon sin andra hälft, som blir hennes bästa vän, med vilken hon kan vara den hon är skapt att vara. I meditation möter hon Fred för att hela det de har med sig, men likaväl för att få upplysning om ett grönt ämne som påverkar jordens varelser och har före-

kommit i tusentals år. Benjamin hoppas att hans kämpe hittar det som ska till för att få giftet att krympa och dra sig undan för gott. Giftämnet höll sig inte inom ramarna, som det var tänkt från början, utan spred sig med vindens hastighet ner till cellnivå hos vissa varelser.

Mayinne lyssnar med ena örat medan hon njuter av lugnet som råder på denna plats någonstans ute i universum, där hon har rötterna i djupet av alltings varande. Turkosfärgade ögon möter hennes djupt blå och två leenden avspeglas i kosmos. Benjamin är mild och strålar likt miljontals stjärnor på himlavalvet. Han är lugn i sin personlighet och bär en ljust beige linnenärr till sin något runda kroppsdesign. Hans långa vita hår faller mjukt in i det ännu längre skägget. Han är knappt huvudet längre än Mayinne och har funnits nära henne i oändlighet, då hon och hennes tvillingssystem Cayenne skapades ur en förening mellan sol och måne. Benjamins uppgift är att vara vid Mayinnes sida för evigt, utan uppehåll. Cayenne har sin vän i Kiik. Det finns inget slut. Ej heller någon början. Bara en start i det man kallar att räkna tid. På jorden. En rund boll i världsalltet där jordvarelser växer upp i tron att de har en egen vilja, istället för att anpassa sig mellan ytterligheterna ljus och mörker. Människor tar ständigt beslut utifrån vad de tror är rätt i egots regi och inte från hjärtat som försöker öppna upp för bestående kärlek och glädje i att se andras lycka. Kanske skapades jorden som en plats att samla varelser på för att göra upp gamla oförrätter, och ur det skapa kärlek menat ur ett högre perspektiv? Så fel det blev. Så rätt det kan bli.

Mayinnes ideologi är att hon har flera liv i sin ryggsäck. Inte bara på denna planet utan också i andra dimensioner. Bakom sig. Framför sig. Eller runt omkring. Ut åt vänster. Eller höger. Hon är inte helt säker i sin tro på linjära eller parallella liv, eller kanske både och, men att hon bär flera tidsåldrar i cellminnet är hon övertygad om, och att detta blandas och påverkar oavsett om hon är medveten om det eller ej. Hon är orubblig i sin tro att det är detta hon ska förmedla, i hopp om att mänskligheten en dag ser sig själv och andra som jämlikar i tro, hopp och djupaste kärlek. Händelser sker på jorden som förenar för stunden och ger mjukare sinnen. Sedan rusar livet på tills nästa sak inträffar och vi påminns om vad som betyder något. Mayinne möter människor på jorden. Hon möter själar från andra världar. Hon möter historier som inte bara representerar den enskilda

människan utan också andra varelser. Kanske hela grupper. Hon rör sig på flera platser. Fri här i Regnbågslandet. På jorden mer som fånge i en alltför trång kropp hon får låna medan hon är där.

Benjamin ber henne att läsa det han ger henne först när hon vaknar hemma i sin säng. Hon förstår inte men litar på honom till fullo. Han har inte svikit henne. Bedrägeri förekommer inte här så som på jorden. Det är natt 2002 och Mayinne sover gott, så som ett barn.

Ett tidigt morgonljus fyller det ljuva sovrummet i rosa. Mayinne njuter av värmen. Fåglar kvittrar glatt i de höga almarna utanför fönstren på andra våningen i det charmiga lilla hus med fyra lägenheter som hon flyttade till för fyra år sedan. Ett gult hus i två längor där hennes förfäder bodde som barn och som har bevarats bättre än många andra hus på orten. Det tog tid att komma till ro då flytten stod för ett uppbrott hon försökte undvika, och minnen följde henne troget medan tårar oavbrutet vaggade henne till sömns. Mayinne sträcker på sig, numera tillfreds med livet i sitt hem och med vetskapen om att änglarna alltjämt är med henne. Såren är läkta, så mycket de kan efter tiden som varit. Hon ler med sitt inre och är lycklig där hon är idag. Hon gick genom själens mörka natt och slår nu upp sina blå för att välkomna en ny dag. Hon har ingen brådska. Hon tar dagen som den kommer, för att dagen idag inte är en vanlig dag. Hon var med Benjamin i natt och ska det närmaste dygnet möta sin tidslinje med allt vad det innebär. Hon sväljer hårt och kroppen vet att hon ska igenom det. Det som var. Med Fred. Det som var med honom innan dess också. Svetten lackar när hon vänder på huvudet. På sängbordet ligger dokumentet från Benjamin.

Kära barn!

Jag har gåvor att förvalta och ger dig detta nu för att du är redo. Genom att känna in de av er människor som jag har förmånen att få möta, får jag en djupare inblick i och kontakt med er. Då jag kände in Dig, Mayinne, i detta ditt sista liv på jorden, fick jag uppleva en mjuk, ärlig och känslig person. Du upplever delar av den röda tråd du håller i genom att möta relationer som omfamnar ditt inre men som också manipulerar. Din tåt innehåller nyanser

där du ska vara rädd om de ljusare delarna men titta på de mörka för att få universums hjärta att pulsera i en enhetlig ton. När du kan se detta på ett sätt som vänder obehag till att bli neutralt ska du tacka för vad du möter och förmedla detta till de som kommer efter dig. Fred är en anförvant sedan lång tid tillbaka som ger både frågetecken och tårar, men också portioner av glädje, bus och hjärtliga skratt på hans villkor. Framför allt är det smärtan i olika liv med honom du ska se och det beteende han visar, som orsakar lidande än idag på olika platser runt om i världen. Han har ett gift i sig som det är bra om ni kan greppa, vilket i så fall påverkar inte bara honom utan också andra delar av jorden. Mörker finns i människor och blir med tiden svårare att ta sig ur för att manipulation är ett sätt att hantera bekymmer. En gemenskap du också tar del av är den med Cayenne som du har vandrat med i många liv. Ni är sprungna ur samma kärna och får information från högre väsen i en tid ni delade på golvet i en barack när tiden var väldigt mörk, vilket berör er än idag då ni är sammanlänkade sedan eoner av tid. Därutöver möter du osynliga varelser som ger insikt men inte vid varje tillfälle direkt förståelse. Ditt liv kantas av vänner och familj som står dig nära och du är en öppen och hjärtlig individ som vill alla väl även då mörkare tankar försöker ta dig i anspråk. Du lär dig att hantera detta. Du har dina gåvor att förvalta. Att ge kärlek och helande energi till behövande. Du har kontakt med ljuset och underbara hjälpare från vad ni på jorden kallar för "andra sidan".

Som du ropar får du svar. Tänker du annat får du annan respons. Du har ansvar för din tanke och även din önskan och som man säger på jorden: Se upp med vad du önskar! Det finns skillnader på alla nivåer och du möter individer, unika var och en på sitt sätt, som du känner av mycket mer än du vissa perioder orkar med för att du är öppen. Fråga om det är ditt eller deras, det du uppfattar med dina sinnen. Med andra ord, Mayinne, det är dina intentioner och din goda vilja som är huvudnycklarna till de hjälpande dimensioner där mästarna finns. Du har mött en ängel på jorden som gav dig uppslag i ditt uppdrag. Dessa ledtrådar är att observera och registrera vad som sker, att konstatera och acceptera för att rapportera och ge av din helande kraft. Inte ständigt agera. Nycklarna är omtanke och kärlek också till dig själv.

Som du vet är jag med dig hela vägen, också när du vill ge upp. Du har stora möjligheter att nå mycket långt om du tar det lugnt och i din egen takt, så du hinner med dig själv och inte drar på dig hälsovådliga skador eller bekymmer som inte alltid är dina egna! Du kan inte rädda hela världen, men du kan

sända ljus och ha tillit till att ljuset når dit det kan tas emot och gör bäst verkan i stunden. Du kan också be om att ljuset verkar för framtiden då det har landat, men att du fyller på efter hand. Dock är det viktigt att du är i balans och tänker på din egen hälsa i första hand, för att klara av detta ditt sista uppdrag på jorden.

Kära hälsningar, Benjamin

Mayinne trycker orden mot sitt bröst och låter tårarna rinna. Hon känner värme. Hon känner också lättnad över att nu äntligen få vara den hon är och har kommit hit för att vara. Till jorden. Ljusbärare. I tiden. Här och nu. Äntligen. Även om hon är en högkänslig individ och kroppen haft svårt att hantera detta på en lång och brokig tidslinje. Efter alla år i tredje och fjärde dimensionen har hon landat i femte dimensionen, där hennes sinnen får komma till sin rätt i det ljus som härskar här. Mörker existerar inte på denna nivå och inte heller karma, som är upplöst. Händelser sker ögonblickligen och tanken är verkligheten. Hon andas in och låter kroppen expandera av det underbara ljus hon är född med och känner hur det inre gränslösa expanderar. Även om hon inte förstår varje ord från Benjamin tar hon emot budskapet och har tillit till den mästare han är. Hans hjärta omfamnar henne och visar gåvan i att bara vara för sig själv en stund. Men inte för länge. Hon ska vidare och se på det som har förslavat henne. Hon har ett åtagande. På jorden och på övriga platser i världar hon i vaket tillstånd inte alltid är medveten om. Hjärtat är hennes vägledare, vilket hon tacksamt har lärt sig att lyssna på bättre med tid och erfarenhet. Hängiven fullgör hon vad som åläggs henne och inte bara änglarna är nöjda med hennes resultat. Egot gör sig hört. "Tro inte att du är något! Vad ska du göra med den röda tråden, och vad händer om du missar något? Trasslar du till det på vägen kanske det smäller så högt att världen går under. Passa dig! Det är inte bra att rota i saker." Mayinne ler och vänder på det. "Eller blir det jag möter till en blomma som slår ut i något av det vackraste världen har skådat, med rötter långt ner i jordens inre där kraft pulserar som jag nu får tillgång till?" Egot gruffar till svar och gör sitt bästa för att sätta käppar i hjulet, vilket också lyckas då både Mayinne och hen-

nes hjärta trillar i backen. Det hör till. På jorden. För att växa. Säger de som vet.

Så många ämnen det finns bara på jorden. Så många lektioner. Vad kan hon göra? Det som sker det sker. Hon håller inte i alla trådar. Tro och tillit påminner om att hon kan förändra genom att sända goda tankar till världens hörn men att hon inte avgör vem eller vad som tar emot, då varje individ gör egna val i det den har tillgång till. Hon har lärt sig att inte påskynda något, även om hon under många år trodde att hon kunde göra just det. Det fungerade inte. Det sinkade, kanske mer än henne. Alla påverkas, av allting och ingenting. Även om hon någonstans gick framåt. Varje steg leder till något annat. Allting är i rörelse, även om sinnena inte upplever det så. Sker då "vad som helst" som det ska? I sin tid. Hur kan man veta? När man har gått framåt och ser tillbaka eller när man är mitt uppe i det. Skapar hjärnan efterkonstruktioner som passar i tiden? Så mycket visdom och krumelurer det finns bara i hennes ämne. Relationer. Vem skriver alla manus i detta tema? Har allting på jorden en förbindelse? Till andra. Till sig själv. Utåt. Inåt. Ligger ens eget ansvar inom dessa ramar? Vilja och ansvar. Vad är skillnaden? Vem håller med när en törn gör för jävla ont? Skapar jordevarelserna det som sker eller finns det rekvisita utplacerat som människan inte är medveten om förrän mötet äger rum med vad det än må vara? Levande varelser kanske, eller döda ting. Hur vet vi med säkerhet vad som gör intryck i vår direkta närhet eller långt ut i atmosfären? Reagerar vi på vad vi har inom oss och triggas detta av enbart yttre attribut? Reagerar vi på gamla mönster, utan att vi vet om det. Så lätt att göra sig omedveten, sticka huvudet i sanden eller helt enkelt håna eller skratta åt andra för att få kraft tills vi tycker synd om oss själva, tills vi blir fullkomligt rosenrasande om något går emot. Vad präglar oss? Vad händer om du gör mot mig som jag gör mot dig? Positivt. Negativt. Så lätt att ge sig på det yttre istället för att hitta skatterna inombords. Så lätt att "jag kan säga eller göra vad jag vill för jag förstår inte bättre", eller "jag har väldigt bra ursäkter för mitt beteende, men Gud nåde den som gör likadant mot mig som jag gör mot dig". Benjamin uppmanar Mayinne att inte gå i fällan, men hon gör det. Precis som alla andra. Han manar henne att be om beskydd och fråga sig själv vad omtanken och kärleken skulle ha gjort när hon låter sig trampas på eller ta in gamla mönster som dränerar. För det är väl det hon gör? Tillåter sig att bli trampad på av grova skor och leriga kängor tills

hon förstår att tvätta sig och be om hjälp att ta bort det i energin som inte gagnar men som vill åt hennes kraft. Mayinne bollar tankarna en stund i sängvärmen innan hon beger sig till Paris för att möta Fred.

Vem kom på att skapa människan en gång och konstruera en varelse av kött och blod med gåvan att både kunna prata och lyssna men att detta inte alltid sker i samförstånd eller att förståelse finns för att svar visar sig om tiden ges utrymme? Hur ser kedjan ut till allting som jorden bevittnar? Finns dessa konstiga resultat bara i människan, eftersom det är människor som kommer på allting? Så lite tid varje människa har på jorden och så mycket som jagas men också springs ifrån. Vad kan man göra?

Mayinne hoppas för egen del att hon inte har gjort så mycket åverkan, även om hon inte är nöjd med allt hon har åstadkommit. Hon ber änglarna om förlåtelse, både för sig själv och för andra som upplever att hon har gjort orätt och hoppas att hon gör bättre ifrån sig nästa gång. Hon vet att de hör henne och hon vet att tankarna når dit de berör. Vad de än gäller. Känslor vägleder då hon kämpar med en påhittad sanning att det är något fel på henne, så som andra har sagt och så som hon har kommit att tro av de som inte är nöjda med hennes färdigheter. Andras dogm har smugit sig in och blivit hennes. Av kärlek? För att hon är feg? Vad behöver hon visa, eller bevisa? Kanske bara titta på det och ställa sig frågan vems det är, utan att lura sig själv. Måste hon förändra, eller rent av fokusera på en helomvändning, för att lära känna sig själv? Är hon tvungen att möta poler för att förstå skillnader? Kanske är det just det som är livet? Motsatser. Ytterligheter. Vem avgör vad som är rätt och fel? Om andra. Om oss själva. Vi tror så mycket. Säger så mycket. Vad vet vi? Egentligen. Om andra. Om oss själva. Allt det vi säger och gör, var kommer det ifrån? Är orden vi använder i nuet nyanser av vad vi har inom oss? Just nu. Eller från annan tid. Reagerar vi på det som inte är neutralt ur tidigare liv, blandat med det vi möter eller har mött i nuvarande liv? Skadliga ämnen som inverkar på våra fysiska och mentala kroppar. Är människor generellt rädda för det ljusa och låter rädslor styra ur kontroll, för att vi då slipper agera i eget ansvar? Är hon rädd för ljuset? Eller mörkret? Hur kan hon veta? Om toner flätas samman. Hur vet vi vad som är mörkt eller ljus och vad vi mår bra eller dåligt av? Är det bara erfarenhet? Är det bara kroppen som vet när något

där inne reagerar och mår på sätt som får egot att agera, inte ständigt så väl genomtänkt? Vad vet huvudet och hur mycket tid ges innan vi reagerar, och agerar?

Mayinne tänker på sina nära och kära som hon delar glädje och sorg med, som hon älskar i sitt hjärta även om egot reagerar när det blir sårat, eller av rädsla och oro att något tragiskt ska inträffa. Så mycket som formar under en livstid och förändring sker oupphörligt. Varje sekund är våra kroppar aktiva. Ständig rörelse. Små nyanser. Hon tänker på Fred som hon drogs till och trodde på för resten av sitt liv. Har hjärtat så fel? Vad var det hon ville se när kampen hängde dem i hasorna? Hon andas djupt och somnar om, vägleds till en värld som likt spindelns trådar ger information och knyter samman de parallella fält hon är en del av för att bli hel. Hon möter en älskad som bleknat och hur deras historia en gång flätades samman. Hon reagerar på vad hon möter. Hon reagerar på vad hon har med sig. Så många trådar som tvinnas. Hon blundar och möter Fred i ett liv där han tog livet av henne med sin vassa tunga och en giljotin som kunde ha varit lite skarpare. Hon döper honom till Ed för att skilja dem åt och ger sig iväg för att hela en del av sin historia.

*Min inre kärna lyser lika klar som någon annans,
även om jag inte syns eller hörs och märks mest.
Innebär detta då att det är tillåtet att köra över mig och trycka ner?*

Mayinne

"Fy fan, vad det luktar." Mayinne håller för näsan, kisar och ser sig omkring medan förkolnade flingor singlar från skyn och ger en kräkkänsla ihop med en svullnad i kroppen för att förnimma mannen hon ska möta. En man ingen kallar elak men som blir allt djävare i sina gärningar. En herre som har åtskilliga knep för att få uppmärksamhet. Många tycker han är häftig i sina små vaga påhitt, i sin egen lilla teater där han väl känner till knapparna att trycka på för att få som han vill. Han äger scenen och mår

som en kung! Mayinne närmar sig och minns hur Fred sträckte på sig och dagligen sa förlåt efter att ha sårat henne, för att i nästa stund göra om samma sak och hur hon inte en enda gång kom på att hon skulle ha ställt frågan vad han uttryckte sitt förlåt för. För hans del för att göra honom uppmärksam. För egen del för att få en reflektion och inte gå in i samma sak igen. Nu tillåter hon sig att möta detta då trådarna är snodda i varandra och mår gott av att trasslas ut.

Hon bländas av gult och ser hur blomman lyser med samma färg på en trampad jordhög snett fram åt höger. Den står ståtligt på hennes grav. I det är hon lugn. Andningen gör ett uppehåll då ögonen fastnar på en neanderthal-liknande varelse åt andra hållet. Är det Ed? Ett djupt andetag sätter igång kroppen igen då hon förbereder sig på att gå fram till honom och möta en attityd hon hoppades hon på inga villkor skulle uppleva igen. Högmod känns i luften. Hans spända kropp har ont och förmedlar kalla kårar längs hennes späda ryggrad. Benjamin informerar om att hon har känt Ed sedan barnsben i det här livet, från då han var en söt liten pojke med blond kalufs och skrapsår på knäna, glimten i ögonen och en oförarglig räv bakom varje öra. Han trodde på livet i unga år och värmdes hennes hjärta med sin närvaro. Hon trodde att deras vänskap skulle bli till kärlek med åren, men något förändrades och hon kom att stå öga mot öga med projektioner som tog strupgrepp på många fler än henne. Hon tar sig om halsen medan hon tvingar fötterna att fortsätta framåt. Ed känner av hennes existens. Fred påverkas lika mycket som Mayinne. De är mil ifrån varandra, Mayinne i sin säng och Fred hos sin terapeut, Sayanna. Olika tid. Olika platser på jorden. Mayinne och Fred är förbundna med varandra och tiden är inne att läka, det som läkas kan.

Ed sitter på marken, lutad mot en relativt stor låda i trä som han i vredesmod tillverkade en het sommar i ett ultimatum om att vara eller icke vara. Vid liv. En enkel trappa med fyra knarriga steg leder upp till en giljotin som han också den har producerat. Han skiter i om det låter, det är inte han som går där. Han svingar sig upp på podiet som en apa i ett träd, vilket är en akt i skådespelet som roar folket i en tid av fattigdom och misär med missnöje riktat mot de högre stånden. Rakryggad har han otaliga gånger stått där uppe och lyssnat till folkmassans avskyvärda rop då en stackars sate vändats, inte bara genom de spottloskor som i förakt har landat på

denna ensamma och övergivna människa innan klingan föll. Ed slipar på eggen bara så mycket att den inte fastnar i någons nacke. Det är lite av spänningen som triggar och blod får människor att reagera på olika och ibland de mest fångslande sätt. Ed som person ger uttryck för att vara stor och stark med en hud av pansar som inte känner av träffisorna från lådan, vilka tränger in i hans nakna och något håriga rygg nu när han sitter där han gör, oförmögen att röra sig. Om nu stickorna ger uttryck för frustration? Det är inget han tänker på. Varför skulle han göra det? Han är inte frustrerad. Han har stenkoll. Ändå kommer en tanke om lidande kan lagras och på sikt komma inifrån. Nej, det kommer jämt utifrån, från andra. Han har inte gjort något han inte kan ta konsekvenserna för.

Ed är kall som is, utom de gånger han bestämmer sig för att vara känslig. I det ingår hans charm. Låter konstigt, men jaget styr med järnhand och med glimten i ögat förtrollas allt som kommer i hans väg. De han möter med sin tjusarkraft får ett fånigt leende och med hänryckt lyster i blicken märker de inte hur han leker sin väl inövade katt-och-rätta lek. Han kan allt och har svar på allt. Han överför på andra det han inte gillar i sig själv, även om det, till hans stora förtret, finns kvar i honom och växer sig starkare med åren. Hur han är och mår, kan det ändå ha börjat någonstans på hans tidslinje? Olydnad är han född med sedan urminnes tid. Egot är hans bästa vän. Rollen att manipulera kan han utan och innan. Mayinne ser att han inom sig är liten, rädd och vilsen, som om han börjar vakna ur en livslång kamp för överlevnad. Vad är det som ska läka? Kommer livet otvunget ifatt och råkade dagen idag bli en prick i historien då han såg till att hon försvann från jordens yta? I den här tiden. Sekelskifte mot 1800-tal. Fy fan vilken tid! Och på den här platsen. Jävlar vilken plats! Hur kan man bli annat än kall? Mayinne vänder sig till Benjamin med frågande blick och får till svar att detta är en knut som inte var löst då de träffades som Mayinne och Fred. Ed hör Mayinnes silkeslena tanke.

"Går det vi är med om hand i hand? Det yttre och det inre. Två sidor. Olika tid. Samma mönster."

"Kanske, men var jag tvungen att döda dig för det?"

"Ja, det var du. Du drev det dithän i ditt sätt att attackera och tappa kontroll när jag inte reagerade så som du förväntade dig. I många år försökte du få mig i obalans och ville att jag skulle ge igen på något sätt så du kunde bekräfta att jag var instabil. Du hade hjälp av andra som inte visste

vad de, eller du gjorde. Det var på dina villkor och skulle jag ha konfronterat dig hade jag fått bära än större börda av din avsky för dig själv. Jag litade aldrig på dig och det var en förtret som tog dig hårt. Du fick mig inte dit du ville eftersom jag inte har ditt temperament eller dina metoder att straffa. Att du bestämmer och jag inte gjorde som du ville, ledde fram till min död. Jag hoppas du mår bra och att du är nöjd med den energi du fick av mig, så länge det varade.”

Även Fred upplever dessa tankar och vet inte vad han ska ta sig till, men ligger lugnt på bänken hos Sayanna i sin regression och upplever detta inombords, i djup avslappning. Änglarna vakar och ser till att detta berör de som påverkas ska. Dagen förändrar Ed obemärkt där han sitter med benen lätt böjda, klädd i slitna byxor falnade i sin svarta färg. Hålen på knäna skvallrar om hårt arbete och fransar sig sedan länge. Han drar bort en tråd att tugga på för att skingra tankar och funderingar som krigar i huvudet efter dagens avrättning. Han får ingen ro och något förser honom med mardrömmar han inte vet hur att tygla. Egot försöker pusha honom. Hjärtat försöker göra sig hört. Han bryr sig inte, vill inte ha med någotdera att göra. Mayinnes ansikte visar sig lika tydligt som om hon stod framför honom. Hon ler. Är så nära. Hon sträcker ut handen och berör kinden i hans eteriska fält, medan en stor, klar och orangeröd nyckelpiga landar på hans axel med villkorslös kärlek. Guiderna ger honom det han klarar av, även om det inte finns någon förståelse för detta i människors jordiska tankar och inte heller att den mänskliga hjärnan någonsin kan ta in det för att smärtan på jorden är så påtaglig. Också Mayinne har mörka kapitel i livet men känner numera glädje i det bara mun och ögon kan förmedla unisont i ett uppriktigt leende, vilket ger ett lättare sinne i det hon upplever i detta nu. Ed är inte mottaglig. Han lever på undantag i den här världen, långt utanför Paris. Folk kommer för att se hans drama med alltför många risker, i ett spel där han har lärt sig att dra i trådarna för bästa utdragna spänning.

*Någon viskar i mitt öra att jag är älskad för den jag är och jag ber
mitt hjärta att ta emot den gåvan hellre än att skjuta ifrån,
av rädsla inte för andra utan för att möta mig själv.*

Mayinne

Djupt blå ögon vilar på Ed som får honom att blicka mot himlen och undra var hon är. Ett ljus svarar som om det vill ge honom en tro på godhet och utplåna det hemska han har med sig. Mayinne tycker om honom och ser framför sig killen hon förälskade sig i. Hon vet att han finns där inne och känner band från lång tid tillbaka. Hon ser genom muren till hans fästning, även om hon dränerades av hans skarpa pilar som var indränkta i dödliga ämnen. Gifter han i sin tro är immun mot, såvida det inte kommer från andra, för då förvandlas han till en liten parvel som söker uppmärksamhet och ord om förlåtelse för att de är så hemska och gör så dumma saker mot honom. Mayinne ser hans inre diamant som han själv inte vill kännas vid och hur den försöker lysa genom egots hårda barriär. I tiden runt 2000-talet grät hon många gånger inom sig för att han var så hård mot sig själv, och hon önskade att han ville se den fina man han kunde vara men inte ville kännas vid. Sker jävligheter på bekostnad av andra för att människan ska må bra? Eller är det tvärtom, först när man mår bra med sig själv kan man må bra med andra?

Ofta är dygnen ensamma och långa vid lådan, som om de vill ge utrymme att fundera, drömma och filosofera. Ed har ett djup med sig från sin mor men också från Mayinne som försökte ge honom en tro på ett öppet hjärta och inre lugn, men inget av det ges tillträde då de mörka och färgade tankarna plågar och på något sätt är lättare att hantera. Slappna inte av och släpp inte någon nära! Se ut, inte in! Fokusera på vad du kan suga ut av andra och blunda för vad du själv har att ge! Mayinne hör hans tankar och förstår att hon sällan hade en chans, inte med Ed och inte med Fred heller. Ingenting var bra nog mer än utåt sett, vilket plågar då hon inte förstod när det begav sig och att hon inte visste hur att bemöta honom på ett annat sätt för att må bättre i sig själv. Ingen av dem kom längre än vad som var.

En grästupas gröna kulör strålar mot Ed och blicken dras dit som om han inte kan kontrollera ögats rörelse mot den triviala skönheten. Han river loss en bit för att andas in doften av sommar och gör det som om något styr honom i detta larviga fenomen. Bilden förändras. Det mörka suddas ut och för ett ögonblick känner han frid, men också som om han är pin-

samt naken. Hjärtat avger glädje och kärlek i det han andas in och barnet i honom gillar denna lek. Kroppen avger rysningar när egot förmedlar att ett gott sinne är förbjudet. Då blir han trampad på, märkt och överkörd. Hans lott är att vara hård och besynnerlig, inte mjuk och mesig, om nu detta är tvunget att gå hand i hand eller ens vara två sidor av samma mynt. Röster från de själar han har tagit livet av berättar gladeligen att han inte har något värde och är också generösa med ångest. Livet ger ingen ro och han slänger tillbaka tuvan. "Fan!" Vad håller han på med! En och en knackar de saliga honom på ryggen för att störa, eller bara höra av sig så att han inte glömmer vad han har gjort dem. Han har tagit livet av så många och vet exakt hur många de är, och vilka de är. Män, kvinnor och barn. Varför barn? Att skada dem ger större eko i universum och slår flerfaldigt tillbaka. Varför måste han ge sig på dem? Och hur kan han glömma alla de andra när en ihärdig ansamling av slemmiga klumpar ger sig tillkänna i kroppen. I hans mage. Varför kan de inte bara gå och lämna honom ifred, han gör ju bara sitt jobb? Klumparna hakar sig fast på insidan och dagens avrättning var kulmen för buken att svälla upp som på en gravid som har gått långt över tiden. Hur ska han med detta graciöst kunna svinga sig upp på podiet? Han vet inte hur han ska bli av med det som gör honom fånge i sig själv. Illamåendet utöver denna vidriga ansvällning håller honom i ett stadigt grepp och tillåter inte att han slappnar av. Och vad var det som hände? Idag. Plötsligt. Föll han ner från piedestalen han själv har satt sig på? Ed ger sken av att vara stor och stark och lyckas storartat mota Olle i grind, men ett tu tre år han inte stolt över sig själv även om egot boostar och gör vad det kan för att behålla rustningen på, redo för strid. Han förstår inte. Vad hände? Just idag. Mayinnes avrättning var väl bara en i mängden, eller? En svag pust med doft av hennes tvål susar förbi med vinden, vilket ger fantasier om hur det är att tvätta sig och lukta gott. Han iakttar sin hud och inser att det är längesen. Det gör ingenting. I det har han aktning.

Ed snyftar till av en tillbakatryckt gråt som vill komma ut och en tår lyckas tränga fram, kanske för att han idag sa farväl till kvinnan hans hjärta i hemlighet har älskat i många år men som egot inte tillåter honom att bli medveten om. Han vet inte varför han gråter, det brukar han inte göra, ej heller kan han ta på varför han inte slår tillbaka det alltför starka och hjärtlösa egot som tror att det är omtyckt. Allt som har varit kan väl inte spela någon roll nu när han är ensam och ingen som ser, men det gör det.

Hans jag kommer ifatt och det som ger sig rätten att bestämma, över vad som helst, gör det till vilket pris som helst, även över egot inombords. Mayinne visar sig på himlavalvet, i hans ögon vacker som få och klädd i samma blå klänning som sista gången han såg henne i livet. Hennes ögon strålar nu när hon är fri och klänningen har en lyster sprungen ur stjärnorna. Med blandade känslor minns han hur hennes blick mörknade då hon inte förstod vad som hände. Där. På värdshuset. Var det så farligt? När orden stack som knivar och var fler och djupare än vanligt. Varför tålde hon inte det? Fram till det som hände där berättade hennes utstrålning om glädje och hennes person var ett paradiset av trygghet i sin grund. Hon var någon att luta sig mot eller att ventilera med, för att inget är konstigt i hennes värld mer än när man ger sig på varandra. Han kunde säga vad han bar på utan att känna sig dum, men visste inte hur han skulle förvalta det. Även i den här tiden. Hennes mun var mjuk och hon log också med ögonen mot de hon mötte. Så även honom trots att han gav sig på henne. Till en början. Han ville inte såra, ändå kunde han inte låta bli. Eller ville han det? Såra. För att få kraft till det som mår dåligt inom honom. Varför vet inte människor påföljden – att man själv och världen mår sämre av lögn? Kraften i dem varar inte. Hjärtats energi försöker förmedla var nycklarna till kärlek är, men slås ner och är inte starkt nog att stå upp mot egot hos själar som är mer bekväma i oro och rädslor. Kanske för att man då kan skylla på något utanför sig själv för att slippa agera? Är det då kampen mellan hjärtat och egot slår ut i blom och får en människa att bli sarkastisk? Förvirrad. Elak. Hur många möjligheter ges att lösa knutar i ett sådant virrvarr? I detta liv. I andra liv. Är att mötas ett ofrånkomligt krav för att lösa knutar, eller räcker det att se det på håll så som Mayinne och Fred gör? Finns banden oavbrutet kvar, till alla vi har mött i alla våra liv? Synliga. Osynliga. Trådarna inom oss. Utanför oss. De som tänjs och de som ingen elasticitet har kvar.

Efter minuterna på värdshuset pratade Mayinne inte mer. Hon drog sig inåt, till sin hemvärld. Hennes blå ögon fortsatte betrakta och tala sitt språk, men munnen förblev tyst. Vad hade hon att säga? Ed tog livet av henne. På riktigt den här gången. Hon skulle inte leva fysiskt så länge till och vad kunde hon göra åt det? Ändå var hon inte rädd och han visste att hon pratade med honom i tanken. Det var så hon gjorde när munnen inte

kunde förmedla de snabba tankar som universum förmedlar och lärda ord hjärnan har i sitt bibliotek. Ett språk han inte förstår men som kanske blir normalt en dag. Fred mår dåligt bakom alla försvarsmurar och egot hånler, gnuggar händerna och frotterar sig i en falsk omtanke av att vilja sin hyresvärd väl.

Mayinne önskar förändra det förflutna men kan, och ska, inte göra det. Det sker en förändring i hennes universum bara genom att titta på det så som hon gör. Hon har inte tillgång till att ändra något eftersom var och en har sin egen specifika väg att gå, hon ska endast titta på det hon själv har med sig och förändra i tanken det som har satt sig i minnet. Att betrakta och hela med sin närvaro är vad hon gör, liksom andra varelser med detta åtagande gör och som världen inte förstår sig på, på många år än. Även om Ed inte har det lätt så gör han sina val på den scen han är, precis som alla andra. Livet lärde honom att inte lyssna på någon annan än sig själv, för även om han trivdes i Mayinnes närvaro och någonstans tog in vad hon sa så gavs det inte utrymme i hans mörka vrår. Hon skulle finnas där i hans ilska och bitterhet. Hon skulle minsann lyssna när han vände ut och in på vad som hände. Honom. Egot har funnits i alla tider och slagits med känslan av hot från hjärtan som agerar i det tysta, då dessa inte är i behov av att synas eller göra sig hörda, men väl av att påverka i grunden för jordliga sinnen i harmoni. Mayinne väljer i flera liv att gå in i sig själv och betrakta honom därifrån, i hopp om att han en dag stannar upp och ser sig själv, tar ett steg bakåt och kliver ur skalet av en målad fasad, tar några djupa andetag för att sedan gå framåt med nytt syre i lungorna. Jorden fortsätter snurra också då vi tillåter oss att stå stilla. Mayinne tittar på Ed, känner värme blandat med sorg över hur egot härskar och minns förändringen.

Mörkret väntade tålmodigt då Ed övergavs och de guldiga lockarna blev svarta som ebenholts över en natt. Han gick in i det dunkla och gav sig på Mayinne för att han ville vara som hon, och så som han var förut. Ljus. Glädje i nuet och ta livet lite mindre allvarligt. Mayinne ser en man med ett säreget konsekvenstänk som har fullt sjå med att fundera ut bra saker för att inte känna sig liten, med olika gärningar i beredskap för att bli sedd, hörd, älskad och bekräftad. Av henne främst. Det funkade inte så som han tänkte ut det. När hon tog slut gav han sig på andra för en kortvarig och ohållbar kraft och märkte inte att han slår lika hårt på sig själv, om inte mer. Egot tränar mekaniskt och blir starkare för var dag, medan hjärtat skjuts

allt längre iväg. En slipad tunga förmedlar elaka saker inte bara till henne och gör det både smidigt och osynligt så att ingen kan beskylla honom för något. "Nä, han har inte gjort något. Ord och ignorans kan man inte bevisa. Det är bara tolkningar och missförstånd." Egot är också nogga med att hålla svartsjukan vid liv då Mayinne är perfekt, vacker och omtyckt och ingen får närma sig henne eller ens byta ord med henne som han inte har koll på. Även hjärnspökerna tränger sig på och skriker. Högt och tydligt. Varför tog hon inte hand om honom, gav honom det han ville ha? Då hade han kanske inte dödat henne. Mayinne tänker tillbaka och minns hur Fred visade sin tacksamhet. Vad hon än gav var det inte tillräckligt dyrt, fint eller mycket. Såg han någonsin vad hon trots allt gjorde för honom? Nej, attityd skilde honom från tillfredsställelse och han var som besatt av att kontrollera och styra. Ge igen för att hon inte dansade efter hans pipa. "Om man fogar sig får man leva!" Det är väl ändå hennes val? Är det inte så spelet går till och rollerna fördelas? Att resa sig högt över alla andra och på inga villkor släppa garden. Hur kan man då foga sig när fogden kontinuerligt dömer annorlunda i det man gör? Mayinne var ofta några steg före Fred. Han rålde inte det. Han var för stolt för att be henne vänta in och lära honom i ett växande han stålsatte sig att vara främmande inför. Hon försäkrade sig om att han var med på resan och hennes utstrålning berättade att hon fanns där för honom, men han saktade in på stegen av rädsla att komma ifatt hennes öppna och ljusa hjärta. Han hade blivit lämnad förut och livet förvandlades till mörker då, vilket han vände till att andra kunde, och skulle, läka åt honom. Han vägrar att bli lämnad igen av någon som står honom nära och har i det sett till att ha tillgång till en arsenal av projektioner som skydd. Handling och konsekvens gäller främst andra då hans ytliga förlåt räcker långt och varar länge. Tror han. Eds ögon såg inte att hon vände sig om eller väntade in, därav att hon förtjänar hans elakheter. Så olika världar! Det man inte ser, det finns inte! Man ser det man vill se och ens verklighet blir efter det. Insikter haglar och landar i det undermedvetna. Ed vill också lysa som en stjärna, men hittar inte verktygen han är övertygad om att Mayinne gömmer för att reta honom. Också för det ger han sig på henne. Omedvetet. Kroppen rycker till och en fågel flaxar över huvudet.

Vi har alla blivit inbjudna till ett spel utan givna regler. Kan vi någonsin få utträde för att slippa delta i projiceringar och manipulation och istället ägna oss åt ren kärlek och omtanke? När ska vi våga vara sanna mot oss själva och sluta spela för att behaga eller ge oss på andra?

Nedbäddad i sin varma säng ser Mayinne hur hon i en tidigare inkarnation med långsamma steg går mot den bödel som hon har känt i hela sitt liv. Även andra liv passerar revy. Hur mycket är hon beredd att ta in för att läka de gamla ärr som gör sig påminna under livets alla ytor? Vad fordras av henne i spelet som pågår i det projekt som kallas Jorden? Även om hon har tilltro till att änglarna är med, förstår hon inte hur de ska kunna hjälpa henne. Vad kan hon göra för att överleva?

Tiden är mogen att möta våra sanna jag, men vad förväntas av oss i de liv vi blir tilldelade? Vem är du i detta livspussel och hur använder du dina spelregler?

Anette har rötter i Skåne samt i de inre världarna. Hon äger en tro som går bortom de fysiska sinnena, minnen som visar sig i bilder bakom näthinnan. Hon brinner passionerat för att skriva och skapa och hon fascineras av människor. Hennes tacksamhet är evig över resorna hon gjort och över alla som har hjälpt henne till den hon är idag - samt allt som lett henne till ett liv i balans och förmågan att känna riktig glädje.

Förlagshuset
SILJANS MÅSAR
www.siljansmasar.com

ISBN 978-91-88097-41-5

9 789188 097415